

ကောင်းသန့် ဖွဲ့ကြောင့်သူ

တ တိ ယ အ ဝိ န

ILLUSTRATED BY KO SAN 2001
STORY GRAPHIC STUDIO

အခန်း(၁)

Episode 1

_Edward Coke use to be an army officer, but he is in prison now.

Every day is exactly the same for him.

-It is winter now and Coke and all the other man get up at six, when it is still cold and dark. They have breakfast at six thirty. Work begins at seven thirty. Some of the men work in the prison factory, where they make mail-bags, but coke often works in the fields outside.

-The men have lunch at twelve. Lunch lasts an hour and then the men go back to work again. Dinner is at six. Coke usually goes to the prison library after dinner and reads until 9.30. The lights go out at ten.

အခန်း[၁]

-အက်ဝပ်ကုတ်ဟာ

တပ်မတော်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ်အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ထောင်ထဲမှာ ..။ ထောင်ထဲမှာ နေ့ရက်တွေဟာ သူ့အတွက် သိပ်မထူးခြားလှပါဘူး။

-ဆောင်းရာသီဝင်ပါပြီ။ ကုတ်နှင့်အခြား ထောင်သားအားလုံးဟာ နံနက် ဖန်မှာ အိပ်ရာထကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အပြင်မှာ အေးစက်ပြီးမှောင်မည်းနေဆဲပါပဲ။ ဖန်ရီခွဲမှာ သူတို့ နံနက်စာ စားကြပါတယ်။ ဂန်နာရီခွဲမှာ အလုပ်စလုပ်ကြရတယ်။ တချို့လူတွေက အကျဉ်းထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ အဲဒီ မှာသူတို့ဟာ စာပို့တဲ့အိတ်ကြီးတွေ

ချုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုတ်ကတော့ မကြာခဏဆိုသလို ပြင်ပစိုက်ခင်းတွေမှာ သွားအလုပ်လုပ်ရတယ်။

-၁၂နာရီမှာ သူတို့နေ့လယ်စာ စားကြတယ်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။ ပြီးတော့ အလုပ် ပြန်လုပ်ကြရတယ်။ စားချိန်က ညနေ ၆နာရီ။ ကုတ်ကတော့ ညစာစားပြီးတာနဲ့ အကျဉ်းထောင်စာကြည့်တိုက်ကိုသွားပြီး စာဖတ်တော့တာပါပဲ။ ညဇနာရီခွဲအထိပဲ။ ည ၁၀ နာရီမှာတော့ ထောင်ထုံးစံအတိုင်း မီးတွေ ပိတ်လိုက်တယ်။

-The day is long, hard and boring and every man has a lot of time to think. They usually think about why they are there. Coke does. He always thinks about two men.

- One of the men is called Eric Masters. He used to be an army officer, just like Coke. Coke knows that Masters has a lot of money now. The second man's name is Hugo. That is all Coke knows about him. Masters knows where and who Hugo is, but Coke doesn't.

-Every night Coke lies in bed and thinks about Eric Masters and Hugo. There is another thing he thinks about, too. Escaping. He wants to escape and find Master, and then the other man. Coke is in prison for something he did not do.

-အကျဉ်းထောင်ထဲနေရတဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ ရှည်ကြာလွန်းလှတယ်။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်လည်းကောင်းတယ်။ လူတိုင်းလိုလို စဉ်းစားတွေးတောစရာ အချိန်တွေ အများကြီးရနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာအကျဉ်းထောင်ထဲကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာကြသလဲဆိုတာ အမြဲလိုလို တွေးခဲ့ကြတယ်။ ကုတ်လည်း ထို့အတူပါပဲ။ သူအမြဲတမ်း

လူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးနေလေရဲ့။

- တစ်ယောက်က အဲရစ်မာစတာ(စ်)။ သူလည်း ကုတ်လိုပဲ
တပ်မတော်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ မာစတာ(စ်)မှာ အခု
ငွေတွေအများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ ကုတ်သိတယ်။ ဒုတိယလူရဲ့ နာမည်ကတော့
ဟူးဂိုးပါ။ သူနဲ့ပတ်သတ်လို့ ကုတ်သိပ်မသိလှပါဘူး။ မာစတာ(စ်)ကတော့ ဟူးဂိုး
ကိုသိတယ်။ သူဘယ်သူလဲ။ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကုတ်ကတော့ မသိရှာဘူး။

- ညတိုင်း ကုတ်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းပြီး အဲရစ်မာစတာ(စ်)နဲ့
ဟူးဂိုးအကြောင်းကို အမြဲတွေးနေတယ်။ နောက်တစ်ခု တွေးနေတာကတော့
ထောင်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ပါပဲ။ သူဟာ ထောင်ထဲက ထွက်ပြေးပြီး
မာစတာ(စ်)နဲ့နောက်တစ်ယောက်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာချင်တယ်။
အကြောင်းကတော့ ကုတ်ဟာ သူမကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲကို
ရောက်လာရလို့ပါပဲ။

အခန်း(၂)

Episode 2

-It is six o'clock on a very cold winter evening. All over England people are sitting down in their living-rooms and are watching the news on television or are listening to it on the radio. There is one very important piece of news this evening. It is this.

အခန်း[၂]

-အလွန်အေးတဲ့ ဆောင်းရာသီရဲ့ ညနေခင်းဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ ဇန်နဝါရီပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တစ်ဝှမ်းလုံးရှိနေတဲ့လူတွေဟာ ဒီအချိန်ဆို သူတို့ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး TV သတင်းကိုကြည့်နေတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရေဒီယိုသတင်းကို နားထောင်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီနေ့ ညနေပိုင်းသတင်းထဲမှာတော့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ပါလာပါတယ်။

-”In the West of England this evening, hundreds of policemen are looking for a man who escaped form Princeville Prison early this morning. The man’s name is Edward Coke. He is 30 years old, six feet tall, and has black hair and blue eyes. He is wearing a dark blue prison uniform. The police do not think he can stay free very long. It is only a few degrees above zero and it is snowing”.

-The radio is on in an expensive pub in Soho, in the centre of London. Most of the people there are not very interested in the news

programme, but on man is. His name is Eric Masters. He is about 45 and is wearing very expensive clothes. He is looking very afraid of something. There is another man standing next to him at the bar. Masters is asking him a question.

“Did they say the man’s name was Coke?”

-သတင်းကတော့ “အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အနောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ရာပေါင်းများစွာသော ပုလိပ်တွေဟာ လူတစ်ယောက် ကို လိုက်ပြီးရှာနေကြတယ်။ အဲဒီ လူက ဒီကနေ့ နံနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ ပရင့်(စ်)ဗီးလီးအကျဉ်းထောင်ကို ဖောက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နာမည်က အက်ဝပ်ကုတ်။ အသက် ၃၀၊ အရပ် ၆ပေ၊ အနက်ရောင် ဆံပင်နဲ့ အပြာရောင်မျက်လုံးရှိသူ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ နက်ပြာရောင် ထောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်။ ပုလိပ်တွေကတော့ နှင်းတွေ အရမ်းကျပြီး အအေးချိန်သုညဒီဂရီနီးပါးရှိတဲ့ ဒီလိုရာသီမျိုးမှာ အဲဒီ လူ အကြာကြီးလွတ်မြောက်နေနိုင်မယ်လို့တော့ အထင်ကြပါဘူး။”

-လန်ဒန်မြို့လယ်ခေါင် ဆိုဟိုရပ်ကွက်ထဲက ဈေးကြီးကြီးပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုထဲမှာ ရေဒီယိုသတင်း ဖွင့်ထားပေမယ့် လူအတော်များများကတော့ သိပ် စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က အဲရစ်မာစတာ(စ်)။ သူဟာ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး အဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ သူဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလွန်ကြောက်ရွံ့နေပုံပဲ။ သူ့ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မာစတာ(စ်)က မေးလိုက်တယ်။”ရေဒီယိုထဲက လွင့်သွားတဲ့နာမည် ဟာ ‘ကုတ်’ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

-“Yes, that’s right. Coke...Edward Coke, why? Do you Know him?”

“Pardon?”

“Do you know him?”

“No...no, I don't know him...I...I just wanted to know the man's name, that's all.”

-In another part of London, a young detective is standing in the office of his chief at Scotland Yard. The young detective's name is Richard Baxter.

“You knew Coke, didn't you, Baxter?”

“Yes, sir, I arrested him four years ago.”

Baxter's chief is nodding his head.

“Yes, I know that, Baxter. That's why I'm giving you this order, now. Find Coke again! You must find him immediately!”

“ဟုတ်တယ်၊ ကုတ် ...အက်ဝပ်ကုတ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သိလို့လား။”

“ခင်ဗျာ ...”

“ခင်ဗျား သူ့ကို သိလားလို့ မေးနေတာ ”

“သူ့ကို မသိ...မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြားလိုက်တဲ့ နာမည်လေး မသဲကွဲလို့ပါ”

-လန်ဒန်မြို့ရဲ့ အခြားတစ်နေရာမှာတော့ လူငယ်စုံထောက်တစ်ဦးဟာ စကော့တလန်ယဒ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အကြီးအကဲရုံးခန်းထဲမှာ အမိန့်ကို နာခံဖို့ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပါတယ်။ စုံထောက်လူငယ်ရဲ့ နာမည်ကတော့ ရစ်ချက်ဘဲ(စ)တာပါ။

“ဘဲ့(စ)တာ ...မင်း ကုတ်ကို သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...သိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က ကျွန်တော်
ဖမ်းခဲ့တဲ့သူပါ”

ဘဲ့(စ)တာရဲ့ အကြီးအကဲက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေပြီး...

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ။ ...ငါသိတယ် ဘဲ့(စ)တာ၊ အခု ငါပေးမယ့်
အမိန့်ဟာလည်း ဒီအတွက်ပဲ။ မင်း ကုတ်ကို တွေ့အောင် ရှာရမယ်။ အခု
ချက်ချင်းရှာပါ။”

အခန်း(၃)

Episode 3

-It is 6:30 in the evening now, and the wind is still blowing. It is getting colder. About ten miles away from Princeville Prison a man is hiding in a field. The wind is cutting through his thin prison uniform like a knife.

-A dog is barking somewhere in the distance. Is it a police dog perhaps? The man in the field does not know. There is only one idea in his mind at the moment; he must find food and some warm clothes, but where ?

-Two hundred miles away in London, Baxter's train is standing at platform 9 in Paddington Station. Baxter is sitting in a comfortable compartment. There is another man opposite him. Baxter does not know the man but he can see he wants to talk. The man is holding a newspaper in his hands.

အခန်း ၃

-ညနေ ၆နာရီခွဲပြီ။ လေတိုက်နေတုန်းပဲ။ ပိုပြီးအေးလာတယ်။
လူတစ်ယောက်ကတော့ ပရင့်(စ်)ဗီးလီး

အကျည်းထောင်နဲ့ ၁၀ မိုင်အကွာ လယ်တစ်ကွက်ထဲမှ
ပုန်းအောင်းနေတယ်။အေးစက်နေတဲ့လေဟာ

ထိုသူရဲ့ ထောင်ဝတ်စုံပါးပါးကို ဓားနဲ့လှီးသလို တိုက်ခတ်နေလေရဲ့။

ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာစီကခွေးဟောင်သံကိုကြားနေရတယ်။

ပုလိပ်ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ဟောင်သံဖြစ်နေမလား။ လယ်ကွက်ထဲက လူကတော့ ဘယ်က ခွေးဟောင်နေမှန်းမသိပါဘူး။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့စိတ်မှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ စားစရာနဲ့ အနွေးထည်ရှာဖို့ပဲ။ ဘယ်နားသွားရှာရမှာလဲ။

-မိုင် ၂၀၀ အကွာရှိတဲ့ လန်ဒန်မြို့ကြီးရဲ့ ပက်ဒင်းတန်းဘူတာရုံ စင်္ကြံအမှတ် ၉ မှာ ဘဲ့(စ်)တာ စီးမယ့်ရထားရပ်ထားတယ်။ ဘဲ့(စ်)တာဟာ အထူးသီးသန့်တွဲထဲမှာ ထိုင်နေပြီး သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ အခြားလူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်။ ဒီလူကို ဘဲ့(စ်)တာ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ စကားပြောချင်နေတယ်ဆိုတာတော့သိနေတယ်။ အဲဒီ လူက သတင်းစာစောင် ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတယ်။

“I see someone escaped from Princeville Prison this morning”

“Oh, really ?”

“Yes.. Would you like to read about it ?”It’s all here in the paper.”

“No. thanks you.”

-The train is leaving the station now. Baxter is looking out of the window. He can see a thousand bright lights in the windows of pubs, cafes, houses and flats. Everywhere people are sitting down to warm meals and hot cups of tea. The world looks warm and comfortable.

-The man opposite Baxter is still talking.

-“The paper says the man was a spy... he gave important military secrets away. I hope the police catch him!”

-“Yes, so do I.”

“ဒီမနက် ပရင့်စ်ဗီးလီး အကျဉ်းထောင်က လူတစ်ယောက် ထောင်ဖောက်ပြေးသွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ခင်ဗျား ဖတ်ချင်လို့လား၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေ အားလုံး ဒီသတင်းမှာပါတယ်လေ”

“မဖတ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

- ဘွဲ့(စ်)တာရဲ့ ရထားဟာ ဘူတာရုံက စထွက်နေပါပြီ။ ဘွဲ့(စ်)တာဟာ ရထားပြတင်းပေါက်က အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေတယ်။ အရက်ဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်၊ တိုက်ခန်းတွေနဲ့ လုံးချင်းအိမ်တွေရဲ့ပြတင်းပေါက်တွေဆီက ပြန့်ထွက်လာတဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မီးရောင်များကို သူတွေ့နေရတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ လူတိုင်းလိုလိုဟာ အသေဋ္ဌေတထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အစားအစာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ပူပူကို စားသောက်နေကြလေရဲ့။ ကမ္ဘာကြီးက နွေးထွေးပြီး သာယာနေသလိုပဲ။

“ဘွဲ့(စ်)တာရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့လူက တော့စကားဆက်ပြောနေတုန်းပဲ”

“သတင်းစာထဲမှာ ဒီလူက စပိုင်တဲ့။ အရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူ ထုတ်ပေးလိုက်တာလို့ ဆိုတယ်။ သူ့ကို ပုလိပ်တွေ ပြန်ဖမ်းမိနိုင်ပါစေဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား လိုပါပဲ”

အခန်း(၄)

Episode 4

Baxter got on the train at 5 o'clock. An hour later, at 6, he was asleep in the warm train compartment. Coke was still in his hiding-place in a field, 100 miles away. The winter evening got darker and colder. The wind cut through Coke's thin (uniform) like a knife. Coke was hungry and tired, and his hardly feel them. He knew he had to find food, warm clothing, and a warm place somewhere. "I have to make a move! I can't just stay in this field and die of the cold!" he thought.

အခန်း ၄

ဘဲ(စ်)တာ ရထားပေါ်တက်တော့ ညနေ ၅နာရီ။ နောက်တစ်နာရီကြာပြီး ဖိနာရီထိုးတော့ နွေးထွေးတဲ့ ရထားအထူးတန်းတွဲထဲမှာ ဘဲ(စ်)တာအိပ်ပျော်နေပြီ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကုတ်ကတော့ မိုင်တစ်ရာလောက်ကွာတဲ့လယ်ကွက်ထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေရတုန်းပဲ။ ဆောင်းညက ပိုလို့တောင်မှောင်မဲပြီး အေးစိမ့်နေသေးတယ်။ လေကလည်း ကုတ်ရဲ့ထောင်ဝတ်စုံပါးပါးလေးကို ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်သလို တိုးဝင်တိုက်ခတ်ဆဲပါပဲ။ ကုတ်ခဗျာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့အပြင် သူ့ရဲ့လက်နဲ့ခြေထောက်တွေဟာ ထိလို့မသိလောက်အောင်ထုံကျင်လာတယ်။ စားစရာ၊ အနွေးထည် နဲ့ နွေးထွေးတဲ့နေရာတစ်ခုခုကို ရှာမှဖြစ်တော့မယ်လို့ ကုတ်နားလည်လိုက်တယ်။

-Coke got up and began to walk. "where am I?" Which direction

am I walking in ? Am I going back towards the prison?” he asked himself. A few minutes later, the moon came out and Coke could see better. He stopped and looked around. Suddenly he saw a small light not far away. “What can it be? It can’t be a car. It is isn’t moving! It must be a house!” he said to himself and began to walk towards it. The light got larger. It was a house! He could see the form of the roof in the darkness.

- Ten minutes later he was outside the house. He stopped and listened.”Strange!” he thought. “I can’t hear anything, not even a radio or a television, but there must be someone in there! There’s a light on!” Just at that moment, a thought struck him.

-“ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်။ ဒီလယ်ကွင်းထဲမှာ အအေးဒဏ်ခံပြီး သေတဲ့အထိတော့ ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး။”

ကုတ်ဟာ ပုန်းအောင်းနေရာက ထပြီးထွက်ခဲ့တယ်။ ငါ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဘယ်နေရာကို ဦးတည်ပြီးလျှောက်နေမိပါလိမ့်။ အကျဉ်းထောင်ဘက်ဆီကို ပြန်သွားနေတာလား လို့သူ့ကိုသူ ပြန်မေးမိတယ်။ မိနစ်အနည်းငယ် အကြာမှာ လထွက်တယ်။ ကုတ်ဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး မြင်လာတယ်။ သူ့ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ မလှမ်းမကမ်းက မီးရောင်လေးတစ်ခုကို သူ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တယ်။ “ဘာပါလိမ့်။ ကားမီးရောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရွှေ့လျားမှူမှ မရှိတာ။ ဒါ အိမ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။” သူ့ဘာသာ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီး မီးရောင်ရှိရာကို ဦးတည်သွားတယ်။ မီးရောင်ဟာ ပိုပြီး ကြီးလာတယ်။ ဒါဟာ အိမ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ အိမ်အမိုးပုံသဏ္ဌာန်ကို မှောင်ထဲမှာ သူမြင်နိုင်လာတယ်။

-၁၀ မိနစ်လောက်ကြာတော့ အိမ်နားကို သူရောက်လာတယ်။ သူရပ်လိုက်ပြီး နားစွင့်လိုက်တယ်။ ထူးခြားလိုက်တာလို့ သူတွေးမိတယ်။ ဘာသံမှ

မကြားရဘူး။ ရေဒီယိုသံ၊ တီဗီသံလေးတောင်မှ မကြားရဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တော့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိကိုရှိရမယ်။ မီးဖွင့်ထားတာပဲ။

-“This is probably the only house around for miles! The police know I’m probably around here somewhere; and if they’re anywhere, they’re in that house, waiting for me!”

- Coke did not move. The wind became colder. His feet and hands felt like ice in the snow. “I have to take the chance! I have to!” This is the only place I can find warm clothes and food!” he thought.

-အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခုဝင်လာတယ်။ မိုင်အနည်းငယ် ပတ်လည်မှာတော့ ဒီအိမ်ဟာ တစ်လုံးတည်းသော အိမ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအနီးအနားတစ်နေရာရာမှာ ငါရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတာ ပုလိပ်တွေသိကြမှာပဲ။ ဒီလိုသိထားလို့ သူတို့လည်း တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုစောင့်ဖမ်းဖို့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနိုင်တယ်။

-ကုတ်ဟာ ရှေ့ဆက်မသွားသေးဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။ လေကလည်း ပိုမိုအေးလာတယ်။ သူ့ခြေလက်တွေဟာ နှင်းတောထဲက ရေခဲလို အေးစက်လာတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကို သွားရမှာပဲ၊ အခွင့်အရေးကိုတော့ လက်လွှတ်ခံလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီနေရာဟာ ငါ့အတွက် စားစရာနဲ့ အနွေးထည် ရနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော နေရာပဲ” ဟု သူတွေးနေတယ်။